

Πάτερ ἡμῶν ὁ ἐν τοῖς οὐρανοῖς·
ἀγιασθήτω τὸ ὄνομά σου·
ἐλθέτω ἡ βασιλεία σου·
γενηθήτω τὸ θέλημά σου,
ὡς ἐν οὐρανῷ καὶ ἐπὶ γῆς·
τὸν ἄρτον ἡμῶν τὸν ἐπιούσιον δὸς ἡμῖν σήμερον·
καὶ ἄφες ἡμῖν τὰ ὀφειλήματα ἡμῶν,
ὡς καὶ ἡμεῖς ἀφήκαμεν τοῖς ὀφειλέταις ἡμῶν·
καὶ μὴ εἰσενέγκῃς ἡμᾶς εἰς πειρασμόν,
ἀλλὰ ῥῦσαι ἡμᾶς ἀπὸ τοῦ πονηροῦ.

Compiti per casa:

Esercizi 1-5-7 a pag. 146

1. Πᾶς οὖν ὅστις ἀκούει μου τοὺς λόγους τούτους, καὶ ποιεῖ αὐτούς, ὁμοιωθήσεται ἀνδρὶ φρονίμῳ, ὅστις ᾠκοδόμησεν αὐτοῦ τὴν οἰκίαν ἐπὶ τὴν πέτραν, καὶ κατέβη ἡ βροχὴ καὶ ἦλθον οἱ ποταμοὶ καὶ ἔπνευσαν οἱ ἄνεμοι καὶ προσέπεσαν τῇ οἰκίᾳ ἐκείνῃ, καὶ οὐκ ἔπεσεν· τεθεμελίωτο γὰρ ἐπὶ τὴν πέτραν.
5. Χειροτονήσαντες δὲ αὐτοῖς κατ' ἐκκλησίαν πρεσβυτέρους, προσευξάμενοι μετὰ νηστειῶν παρέθεντο αὐτούς τῷ Κυρίῳ εἰς ὃν πεπιστεύκεισαν. καὶ ... κατέβησαν εἰς Ἀτταλίαν, κακεῖθεν ἀπέπλευσαν εἰς Ἀντιόχειαν, ὅθεν ἦσαν παραδεδομένοι τῇ χάριτι τοῦ Θεοῦ εἰς τὸ ἔργον ὃ ἐπλήρωσαν.
7. Κατακοιμηθήσασαι δὲ αἱ γυναῖκες, αἵτινες ἦσαν συνεληλυθυῖαι ἐκ τῆς Γαλιλαίας αὐτῷ, ἐθεάσαντο τὸ μνημεῖον καὶ ὡς ἐτέθη τὸ σῶμα αὐτοῦ. ὑποστρέψασαι δὲ ἤτοιμάσαν ἀρώματα καὶ μύρα καὶ τὸ μὲν σάββατον ἠσύχασαν κατὰ τὴν ἐντολήν.

GRECO BIBLICO
LEZIONE 22-23

PERFETTO E PIUCHEPERFETTO TERZO (O
FORTISSIMO O MISTO)

GRUPPO DEI VERBI IN -μι

Il perfetto e il piuccheperfetto terzo o fortissimo o misto

1. La formazione

- È proprio di alcuni (pochi) verbi con il tema terminante in -α-, che
- nel singolare dell'indicativo presentano normali forme di perfetto e piuccheperfetto primo caratterizzate rispettivamente dai suffissi -κα- e -κει-;
 - nel duale e nel plurale dell'indicativo, così come in tutti gli altri modi, presentano invece forme atematiche, in cui le desinenze e i suffissi modali si legano direttamente al tema.

Si tratta dei verbi:

βαίνω (fare andare)	perf. βέβηκα (sono andato)
	ppf. ἐβεβήκειν (ero andato)
(ἀπο)θνήσκω (morire)	perf. τέθνηκα (sono morto)
	ppf. ἐτεθνήκειν (ero morto)
ἵστημι (collocare)	perf. ἔστηκα (sto)
	ppf. εἰστήκειν (stavo)

Segue la flessione del perfetto misto anche il perfetto τέτληκα (soffrire), che deriva dalla radice τλα-, difettiva di presente, da cui derivano il futuro τλήσομαι e l'aoristo terzo ἔτλην.

2. La flessione

Es. βαίνω (fare andare)

tema verbale βα-/βη-

perfetto

indicativo

congiuntivo

ottativo

imperativo

Sing. →

1^a →

βέ-βη-κα

βε-βῶ

βε-βα-ίη-ν

2^a →

βέ-βη-κα-ς

βε-βῆ-ς

βε-βα-ίη-ς

βέ-βα-θι

3^a →

βέ-βη-κε(ν)

βε-βῆ

βε-βα-ίη

βε-βά-τω

Duale →

2^a →

βέ-βα-τον

βε-βῆ-τον

βε-βα-ῖ-τον

βέ-βα-τον

3^a →

βέ-βα-τον

βε-βῆ-τον

βε-βα-ί-την

βε-βά-των

Plur. →

1^a →

βέ-βα-μεν

βε-βῶ-μεν

βε-βα-ῖ-μεν

2^a →

βέ-βα-τε

βε-βῆ-τε

βε-βα-ῖ-τε

βέ-βα-τε

3^a →

βε-βᾶ-σιν

βε-βῶ-σιν

βε-βα-ῖ-εν

βε-βά-ντων

(βε-βά-τωσαν)

infinito

participio

βε-βά-ναι

βε-βῶς, βε-βῶσα, βε-βῶς

(βεβῶτος, βεβῶσης, βεβῶτος)

piuccheperfetto

indicativo

Sing. → **1^a** → ἐ-βε-βή-κει-ν
2^a → ἐ-βε-βή-κει-ς
3^a → ἐ-βε-βή-κει

Duale → **2^a** → ἐ-βέ-βα-τον
3^a → ἐ-βε-βά-την

Plur. → **1^a** → ἐ-βέ-βα-μεν
2^a → ἐ-βέ-βα-τε
3^a → ἐ-βέ-βα-σαν

Es. (ἀπο)θνήσκω (morire)

tema verbale θαν-/θνη-

perfetto

indicativo

congiuntivo

ottativo

imperativo

Sing. →	1 ^α →	τέ-θνη-κα	τε-θνῶ	τε-θνα-ίη-ν	
	2 ^α →	τέ-θνη-κα-ς	τε-θνῆ-ς	τε-θνα-ίη-ς	τέ-θνα-θι
	3 ^α →	τέ-θνη-κε(ν)	τε-θνῆ	τε-θνα-ίη	τε-θνά-τω
Duale →	2 ^α →	τέ-θνα-τον	τε-θνῆ-τον	τε-θνα-ῖ-τον	τέ-θνα-τον
	3 ^α →	τέ-θνα-τον	τε-θνῆ-τον	τε-θνα-ί-την	τε-θνά-των
Plur. →	1 ^α →	τέ-θνα-μεν	τε-θνῶ-μεν	τε-θνα-ῖ-μεν	
	2 ^α →	τέ-θνα-τε	τε-θνῆ-τε	τε-θνα-ῖ-τε	τέ-θνα-τε
	3 ^α →	τε-θνα̃-σι(ν)	τε-θνῶ-σι(ν)	τε-θνα-ῖ-εν	τε-θνά-τωσαν (τε-θνά-ντων)

infinito

participio

τε-θνά-ναι

τε-θνη-ώς, τε-θνη-υῖα, τε-θνη-ός
(τεθνηῶτος, -υῖας, -ῶτος)

piuccheperfetto

indicativo

Sing. → **1^a** → ἐ-τε-θνή-κει-ν
2^a → ἐ-τε-θνή-κει-ς
3^a → ἐ-τε-θνή-κει

Duale → **2^a** → ἐ-τέ-θνα-τον
3^a → ἐ-τε-θνά-την

Plur. → **1^a** → ἐ-τέ-θνα-μεν
2^a → ἐ-τέ-θνα-τε
3^a → ἐ-τέ-θνα-σαν

Es. ἴστημι (collocare)

tema verbale στα-/στη-

perfetto

indicativo

congiuntivo

ottativo

imperativo

Sing. →	1 ^α →	ἔ-στη-κα	ἔ-στῶ	ἔ-στα-ίη-ν	
	2 ^α →	ἔ-στη-κα-ς	ἔ-στῆ-ς	ἔ-στα-ίη-ς	ἔ-στα-θι
	3 ^α →	ἔ-στη-κε(ν)	ἔ-στῆ	ἔ-στα-ίη	ἔ-στά-τω
Duale →	2 ^α →	ἔ-στα-τον	ἔ-στῆ-τον	ἔ-στα-ῖ-τον	ἔ-στα-τον
	3 ^α →	ἔ-στα-τον	ἔ-στῆ-τον	ἔ-στα-ί-την	ἔ-στά-των
Plur. →	1 ^α →	ἔ-στα-μεν	ἔ-στῶ-μεν	ἔ-στα-ῖ-μεν	
	2 ^α →	ἔ-στα-τε	ἔ-στῆ-τε	ἔ-στα-ῖ-τε	ἔ-στα-τε
	3 ^α →	ἔ-στά-σι(ν)	ἔ-στῶ-σι(ν)	ἔ-στα-ῖ-εν	ἔ-στά-τωσαν (ἔ-στά-ντων)

infinito

participio

ἔ-στά-ναι

ἔ-στός, ἔ-στῶσα, ἔ-στός
(ἔστῶτος, -ώσης, -ῶτος)

piuccheperfetto

indicativo

Sing. → **1[^]** → εἶ-στή-κειν
2[^] → εἶ-στή-κεις
3[^] → εἶ-στή-κει

Duale → **2[^]** → ἔ-στα-τον
3[^] → ἔ-στά-την

Plur. → **1[^]** → ἔ-στα-μεν
2[^] → ἔ-στα-τε
3[^] → ἔ-στα-σαν

I perfetti οἶδα, ἔοικα, δέδοικα e δέδια

Le tre forme di perfetto οἶδα, ἔοικα, δέδοικα e δέδια si formano a partire da radicali con alternanza apofonica -ει-/-οι-/-ι- (vd. *Repertorio*, par. 4).

La coniugazione di tali forme presenta alcune anomalie rispetto ai paradigmi di flessione che ti sono stati presentati come regolari: è pertanto opportuno prenderle in considerazione a parte.

οἶδα (sapere)

Deriva da un radicale apofonico *φειδ-/φοιδ-/φιδ-* (portatore del significato di vedere) da cui deriva anche la forma di aoristo forte εἶδον (cfr. lat. *vidi*).

Da questo radicale si formano:

- un perfetto οἶδα: si tratta di un'antica forma di perfetto stativo e pertanto ha valore di presente: io ho visto, quindi **so**;
- un piuccheperfetto ἤδειν che ha valore di imperfetto, **io sapevo**;
- una forma di futuro (perfetto) εἴσομαι (raro εἰδήσομαι), **io saprò**.

perfetto

indicativo

congiuntivo

ottativo

Sing. →	1 ^a →	οἶδα		εἶδῶ	εἰδείην
	2 ^a →	οἶσθα (οἶδας)		εἶδῆς	εἰδείης
	3 ^a →	οἶδε(ν)		εἶδῆ	εἰδείη
Duale →	2 ^a →	ἴστον (οἶδατον)		εἶδῆτον	(εἰδείτον, εἰδείητον)
	3 ^a →	ἴστον (οἶδατον)		εἶδῆτον	(εἰδείτην, εἰδειήτην)
Plur. →	1 ^a →	ἴσμεν (οἶδαμεν)		εἶδῶμεν	(εἰδεῖμεν, εἰδείημεν)
	2 ^a →	ἴστε (οἶδατε)		εἶδῆτε	(εἰδείτε, εἰδείητε)
	3 ^a →	ἴσασι(ν) (οἶδασιν)		εἶδῶσιν	(εἰδεῖεν, εἰδείησαν)

perfetto

imperativo

infinito

Sing. →	2 ^a →	ἴσθι	εἰδέναι
	3 ^a →	ἴστω	

Duale →	2 ^a →	ἴστον	
	3 ^a →	ἴστων	

participio

Plur. →	2 ^a →	ἴστε	εἰδώς, εἰδυῖα, εἰδός
	3 ^a →	(ἴστων) (ἴστωσαν)	(εἰδότος, -υίας, -ότος)

piuccheperfetto

indicativo

Sing. →	1^a →	ἦδειν	(ἦδη)
	2^a →	ἦδειςθα	(ἦδησθα, ἦδης)
	3^a →	ἦδει(ν)	(ἦδη)

Duale →	2^a →	ἦδειτον	(ἦστον)
	3^a →	ἦδείτην	(ἦστην)

Plur. →	1^a →	ἦδειμεν	(ἦσμεν, ἦδεμεν)
	2^a →	ἦδείτε	(ἦστε, ἦδετε)
	3^a →	ἦδισαν	(ἦσαν, ἦδесαν)

futuro

indicativo

Sing. →	1^a →	εἶσομαι	(εἰδήσομαι)
	2^a →	εἶση	(-ει)
	3^a →	εἴσεται	

Duale →	2^a →	εἴσεσθον	
	3^a →	εἴσεσθον	

Plur. →	1^a →	εἰσόμεθα	
	2^a →	εἴσεσθε	
	3^a →	εἴσονται	

GRUPPO DEI VERBI IN $-\mu\iota$

Vedi Lezione 4, 8, 11, 20, 21

■ I verbi in -μι si dividono in *tre classi*:

1. verbi radicali con raddoppiamento, che al tema verbale vero e proprio premettono nella formazione del presente e dell'imperfetto una sillaba costituita dalla consonante iniziale del tema stesso seguita dalla vocale -ι;

Es. δί-δω-μι TV δο

I principali verbi di questa classe, oltre a δίδωμι, sono τίθημι, ἴημι e ἴσθημι.

In τίθημι il raddoppiamento è in τ- per la legge di Grassmann (vd. *Repertorio*, par. 7.2).

Per quanto riguarda ἴημι e ἴσθημι il raddoppiamento è meno evidente, giacché, dopo la caduta dell'originaria consonante iniziale, ne è rimasto il solo elemento vocalico:

ἴημι TV jε > ἔ forma originaria del tema del presente: jεjε

ἴσθημι TV στα forma originaria del tema del presente: σιστα

2. verbi che nel presente e nell'imperfetto indicativo introducono il suffisso -vυ/-vυυ tra tema verbale e desinenza;

Es. δείκνυμι TV δεικ σβέννυμι TV σβε

3. verbi radicali che nella formazione del presente e dell'imperfetto non modificano il tema verbale (εἶμί, εἶμι, φημί).

PRESENTE - FORMA ATTIVA

INDICATIVO	1. 2. 3.	δίδωμι δίδως δίδωσι (v)	τίθημι τίθης τίθησι (v)	ἵημι ἵης ἵησι (v)	ἵστημι ἵστης ἵστησι (v)
	1. 2. 3.	δίδομεν δίδοτε διδόασι (v)	τίθεμεν τίθετε τιθέασι (v)	ἵημεν ἵετε ἱᾶσι (v)	ἵσταμεν ἵστατε ἱστᾶσι (v)
CONGIUNTIVO	1. 2. 3.	διδῶ διδῶς διδῶ	τιθῶ τιθῆς τιθῆ	ἱῶ ἱῆς ἱῆ	ἱστῶ ἱστῆς ἱστῆ
	1. 2. 3.	διδῶμεν διδῶτε διδῶσι (v)	τιθῶμεν τιθῆτε τιθῶσι (v)	ἱῶμεν ἱῆτε ἱῶσι (v)	ἱστῶμεν ἱστῆτε ἱστῶσι (v)
IMPERATTIVO	2. 3. 2. 3.	δίδου διδότω δίδοτε διδότωσαν	τίθει (da τιθέε) τιθέτω τίθετε τιθέτωσαν	ἵει (da ἵεε) ἵέτω ἵετε ἵέτωσαν	ἵστη ἱστάτω ἵστατε ἱστάτωσαν
PARTICIPIO	N. G.	διδούς, -ούσα, -όν διδόντος	τιθείς, -εῖσα, -έν τιθέντος	ἱεῖς, ἱεῖσα, ἱέν ἱέντος	ἱστάς, ἱστᾶσα, ἱστάν ἱστάντος
INFINITO		διδόναι	τιθέναι	ἱέναι	ἱστάναι
IMPERFETTO	1. 2. 3. 1. 2. 3.	ἔδιδουν ἔδίδους ἔδίδου ἔδίδομεν ἔδίδοτε ἔδίδοσαν	ἐτίθην ἐτίθεις ἐτίθει ἐτίθεμεν ἐτίθετε ἐτίθεσαν	ἵειν ἵεις ἵει ἵεμεν ἵετε ἵεσαν	ἵστην ἵστης ἵστη ἵσταμεν ἵστατε ἵστασαν

AORISTO - FORMA ATTIVA

INDICATIVO	1. 2. 3.	ἔδωκα ἔδωκας ἔδωκε (v)	ἔθηκα ἔθηκας ἔθηκε (v)	ἤκα ἤκας ἤκε (v)	ἔστην ἔστης ἔστη
	1. 2. 3.	ἔδομεν/ἔδώκαμεν ἔδοτε/ἔδώκατε ἔδοσαν/ἔδωκαν	ἔθεμεν/ἔθήκαμεν ἔθετε ἔθεσαν	εἶμεν/ἤκαμεν εἶτε εἶσαν	ἔστημεν ἔστητε ἔστησαν
CONGIUNTIVO	1. 2. 3.	δῶ δῶς δῶ/δοῖ/δώη	θῶ θῆς θῆ	ῶ (da ἦω) ῆς (da ἦης) ῆ	στῶ στῆς στῆ
	1. 2. 3.	δῶμεν δῶτε δῶσι (v)	θῶμεν θῆτε θῶσι (v)	ῶμεν ῆτε ῶσι (v)	στῶμεν στῆτε στῶσι (v)
PARTICIPIO	N. G.	δούς, δοῦσα, δόν δόντος	θείς, θεῖσα, θέν θέντος	εἷς, εἶσα, ἔν ἔντος	στάς, σταῖσα, στάν στάντος
IMPERATIVO	2. 3. 2. 3.	δός δότω δότε δότωσαν	θές θέτω θέτε θέτωσαν	ἔς ἔτω ἔτε ἔτωσαν	στῆθι στήτω στήτε στήτωσαν
INFINITO		δοῦναι	θεῖναι	εἶναι	στήναι

PRESENTE - FORMA MEDIOPASSIVA

INDICATIVO	1.	δίδομαι	τίθεμαι	ἴεμαι	ἴσταμαι
	2.	δίδοσαι	τίθεσαι	ἴεσαι	ἴστασαι
	3.	δίδοται	τίθεται	ἴεται	ἴσταται
	1.	διδόμεθα	τιθέμεθα	ιέμεθα	ιστάμεθα
	2.	δίδοσθε	τίθεσθε	ἴεσθε	ἴστασθε
	3.	δίδονται	τίθενται	ἴενται	ἴστανται
CONGIUNTIVO	1.	διδῶμαι	τιθῶμαι	ιῶμαι	ιστῶμαι
	2.	διδῶ	τιθῆ	ιῆ	ιστῆ
	3.	διδῶται	τιθῆται	ιῆται	ιστῆται
	1.	διδῶμεθα	τιθῶμεθα	ιῶμεθα	ιστῶμεθα
	2.	τιθῶσθε	τιθῆσθε	ιῆσθε	ιστῆσθε
	3.	διδῶνται	τιθῶνται	ιῶνται	ιστῶνται
IMPERATIVO	2.	δίδοσο	τίθεσο	ἴεσο	ἴστασο
	3.	διδόσθω	τιθέσθω	ιέσθω	ιστάσθω
	2.	δίδοσθε	τίθεσθε	ἴεσθε	ἴστασθε
	3.	διδόσθωσαν	τιθέσθωσαν	ιέσθωσαν	ιστάσθωσαν
PARTICIPIO	N.	διδόμενος, η, ον	τιθέμενος, η, ον	ιέμενος, η, ον	ιστάμενος, η, ον
	G.	διδομένου, ης, ου	τιθεμένου, ης, ου	ιεμένου, ης, ου	ισταμένου, ης, ου
INFINITO		δίδοσθαι	τίθεσθαι	ἴεσθαι	ἴστασθαι
IMPERFETTO	1.	ἔδιδόμην	ἔτιθέμην	ιέμην	ιστάμην
	2.	ἔδίδοσο	ἔτίθεσο	ἴεσο	ἴστασο
	3.	ἔδίδοτο/ἔδιδέτο	ἔτίθετο	ἴετο	ἴστατο
	1.	ἔδιδόμεθα	ἔτιθέμεθα	ιέμεθα	ιστάμεθα
	2.	ἔδίδοσθε	ἔτίθεσθε	ἴεσθε	ἴστασθε
	3.	ἔδίδοντο	ἔτίθεντο	ἴεντο	ἴσταντο

AORISTO - FORMA MEDIA

INDICATIVO	1.	ἔδομην	ἐθέμην	εἶμην	-άμεν ⁽¹⁾
	2.	ἔδου	ἐθου	εἶσο	-ω
	3.	ἔδοτο	ἐθετο	εἶτο	-ατο
	1.	ἐδόμεθα	ἐθέμεθα	εἶμεθα	-άμεθα
	2.	ἔδοσθε	ἐθεσθε	εἶσθε	-ασθε
	3.	ἔδοντο	ἐθεντο	εἶντο	-ντο
CONGIUNTIVO	1.	δῶμαι	θῶμαι	ῶμαι	-ῶμαι
	2.	δῶ	θῆ	ῆ	-ῆ
	3.	δῶται	θῆται	ῆται	-ῆται
	1.	δώμεθα	θώμεθα	ώμεθα	-μεθα
	2.	δῶσθε	θῆσθε	ῆσθε	-σθε
	3.	δῶνται	θῶνται	ῶνται	-νται
IMPERATIVO	2.	δοῦ	θοῦ	οῦ (da ἔσο)	-ασο
	3.	δόσθω	θέσθω	ἔσθω	-άσθω
	2.	δόσθε	θέσθε	ἔσθε	-ασθε
	3.	δόσθωσαν	θέσθωσαν	ἔσθωσαν	-άσθωσαν
PARTICIPIO	N.	δόμενος, η, ον	θέμενος, η, ον	ἔμενος, η, ον	-άμενος, η, ον
	G.	δομένου, ης, ου	θεμένου, μς, ου	έμένου, ης, ου	-αμένου, ης, ου
INFINITO		δόσθαι	θέσθαι	ἔσθαι	-άσθαι

(1) Il verbo ἴστημι non ha la forma media nell'aoristo forte. Le terminazioni sono per i suoi composti.

(2) *Seconda classe dei verbi in -μι*

A titolo esemplificativo basterà qui riportare il presente e l'imperfetto, nella forma attiva e medio-passiva del verbo δείκνυμι (mo-
stro), t. verb. δεικ.

PRESENTE INDICATIVO		IMPERFETTO	
attivo	mediopassivo	attivo	mediopassivo
1. δείκνυμι	δείκνυμαι	ἔδεικνυν	ἔδεικνύμην
2. δείκνυς	δείκνυσαι	ἔδεικνυς	ἔδεικνυσο
3. δείκνυσι (v)	δείκνυται	ἔδεικνυ	ἔδεικνυτο
1. δείκνυμεν	δεικνύμεθα	ἔδεικνυμεν	ἔδεικνύμεθα
2. δείκνυτε	δείκνυσθε	ἔδεικνυτε	ἔδεικνυσθε
3. δεικνύασι (v)	δείκνυνται	ἔδεικνυσαν	ἔδεικνυντο

20.2

I verbi radicali in -μι

Costituiscono la 3^a classe di verbi in -μι (vd. par. 7.2.1) e aggiungono le desinenze direttamente al tema verbale: oltre ad εἶμι, di cui già conosci la flessione, ne fanno parte alcuni altri verbi che presentano una coniugazione affatto particolare.

20.2.1

εἶμι (andare)

TV εἶ-/ἴ- (cfr. lat. *ire*)

presente			indicativo	congiuntivo	ottativo	imperativo
Sing. →	1 ^a →	→	εἶμι	ἴω	ἴομι (ἰοίην)	
	2 ^a →	→	εἶ	ἴης	ἴοις (ἰοίης)	ἴθι
	3 ^a →	→	εἴσι(ν)	ἴη	ἴοι (ἰοίη)	ἴτω
Duale →	2 ^a →	→	ἴτον	ἴητον	ἴοιτον	ἴτον
	3 ^a →	→	ἴτον	ἴητον	ἰοίτην	ἴτων
Plur. →	1 ^a →	→	ἴμεν	ἴωμεν	ἴομεν	
	2 ^a →	→	ἴτε	ἴητε	ἴοιτε	ἴτε
	3 ^a →	→	ἴασι(ν)	ἴωσι(ν)	ἴοιεν	ἴόντων

presente

infinito

participio

ἴεναι

ἴών, ἰούσα, ἴόν
(ἴοντος, ἰούσης, ἴοντος)

imperfetto

indicativo

Sing. →	1 ^a →	→	ἴειν (ἴᾰ)
	2 ^a →	→	ἴεις (ἴεισθα)
	3 ^a →	→	ἴει (ἴᾰ)
Duale →	2 ^a →	→	ἴητον
	3 ^a →	→	ἴητην
Plur. →	1 ^a →	→	ἴεμεν (ἴμεν)
	2 ^a →	→	ἴειτε (ἴτε)
	3 ^a →	→	ἴεσαν (ἴσαν)

presente**indicativo****congiuntivo****ottativo****imperativo**

Sing. →	1 ^a →	φημί	φῶ	φαίην	
	2 ^a →	φήεις (φήεις)	φήεις	φαίης	φάθι
	3 ^a →	φήσει(ν)	φήει	φαίη	φάτω
Duale →	2 ^a →	φατόν	φήτον	φαίτον	φάτον
	3 ^a →	φατόν	φήτον	φαίτην	φάτον
Plur. →	1 ^a →	φαμέν	φῶμεν	φαῖμεν	
	2 ^a →	φατέ	φήτε	φαίτε	φάτε
	3 ^a →	φασί(ν)	φῶσι(ν)	φαῖεν	φάντων (φάτωσαν)

infinito**participio**

φάναι

φάς, φᾶσα, φάν
(φάντος, φάσης, φάντος)**imperfetto****indicativo**

Sing. →	1 ^a →	ἔφην
	2 ^a →	ἔφησθα
	3 ^a →	ἔφη
Duale →	2 ^a →	ἔφατον
	3 ^a →	ἐφάτην
Plur. →	1 ^a →	ἔφαμεν
	2 ^a →	ἔφατε
	3 ^a →	ἔφασαν

20.2.4

κάθηναι (essere seduto)

TV καθ-ησ-

<i>presente</i>		indicativo	congiuntivo	ottativo	imperativo
Sing. →	1^a →	κάθηναι	καθῶμαι	καθοίμην	
	2^a →	κάθησαι	καθῆ	καθοῖο	κάθησω
	3^a →	κάθηται	καθῆται	καθοῖτο	καθήσθω
Duale →	2^a →	κάθησθον	καθῆσθον	καθοῖσθον	κάθησθον
	3^a →	κάθησθον	καθῆσθον	καθοῖσθην	καθήσθων
Plur. →	1^a →	καθήμεθα	καθώμεθα	καθοίμεθα	
	2^a →	κάθησθε	καθῆσθε	καθοῖσθε	κάθησθε
	3^a →	κάθηνται	καθῶνται	καθοῖντο	καθήσθων

infinito**participio**

καθῆσθαι

καθήμενος, -η, -ον
(καθημένου, -ης, -ου)*imperfetto***indicativo**

Sing. →	1^a →	ἐκαθήμην	(καθήμην)
	2^a →	ἐκάθησο	(καθῆσο)
	3^a →	ἐκάθητο	(καθῆ(σ)το)
Duale →	2^a →	ἐκάθησθον	(καθῆσθον)
	3^a →	ἐκαθήσθην	(καθήσθην)
Plur. →	1^a →	ἐκαθήμεθα	(καθήμεθα)
	2^a →	ἐκάθησθε	(καθῆσθε)
	3^a →	ἐκάθηντο	(καθῆντο)

A Pagina 138 un elenco dei principali verbi
in IN $-\mu\iota$